

[Hans Jørgen Holm]

væsentligt mere, end de har været pligtige til efter loven. Det må vel være et udtryk for, hvad kommunerne mener de kan klare, og hvad der er behov for i den aktuelle situation. Det, der sker nu, er, at regeringen kommer og siger: I skal altså bruge endnu mere, og der kan lige et stykke finanspolitik i det, hvor det er kommunerne, der kommer til at opkræve skatterne og derfor ligesom letter trykket for regeringen.

Så var ministeren ikke i stand til på stående fod at kommentere de udtalelser, der er kommet fra kommunerne. Det, jeg egentlig ønsker at få at vide, er, hvor meget kommunerne er i færd med at få bevilget af ekstrabevillinger for at klare de beskæftigelsesmæssige forpligtelser. Det må indenrigsministeren have mulighed for at få samlet sammen, så vi kan få det oplyst i udvalget under udvalgsarbejdet.

Så savner jeg også ministerens kommentarer til det, der er sagt af forskellige kommunalpolitikere, at man skærer ned på anlægsbudgetterne. Er det i overensstemmelse med gældende lovgivning, at man skærer ned for at skaffe plads til beskæftigelsespolitikken? Det chokerer mig egentlig noget, at der ikke foreligger nogen opgørelse over den negative virkning af denne indsats. Vi har fået at vide, hvad de gavnlige virkninger er, men de negative virkninger på anlægsbudgetterne som følge af den direkte belastning via skatterne og for den almindelige efterspørgsel skal jo med ind, for at man kan danne sig et samlet billede af, om dette overhovedet nytter noget.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg er for så vidt enig med indenrigsministeren i, at både kommuner og stat jo gerne vil spare, men ligesom må finde en balance, og det har de lidt svært ved. Kommunerne står jo i en situation, hvor de føler, at de ligesom har været ofrene under hele den økonomiske krise, og at staten har klaret en masse opgaver ved at lægge dem over på kommunerne. Så har man på statsbudgettet sparet nogle penge, men i stedet for fået nogle kommunale merudgifter, og derfor er kommunerne selvfølgelig ekstra på vagt i denne kritiske situation.

Det, som bl.a. fru Mimi Stilling Jakobsen var inde på, er, at kommunerne i øjeblikket er særdeles tilbageholdende med nye anlægs-

udgifter, fordi de ved, det medfører nye driftsudgifter, som de ikke kan begrænse, og de står i øjeblikket i den situation, at de måske på grund af nogle af arbejdsmiljølovens regler eller andre regler kommer til at afskedige personale i kommunerne.

Det siges i bemærkningerne til lovforslaget om jobskabelse, at det, man skal stille imod at fremskaffe, er job, der er ekstraordinære, men alligevel ligner de normale job, og så står der, at denne form for normale job bl.a. er nogle, der ikke er medtaget på anlægsbudgetterne. Det vil altså sige, at man faktisk opfordrer kommunerne til at forhøje anlægsbudgetterne, dermed får man så også forøgede driftsudgifter, og dem kommer man ikke af med igen.

Spørgsmålet er: kan vi blive ved med at leve med et forøget skattetryk? Der bliver jo altid sagt, at vi kan ikke forhøje statsskatterne, men man er åbenbart ikke så bange for at forhøje kommuneskatterne. Jeg tror, at de fleste kommuner i landet vil have meget svært ved i de kommende år at undgå en stigning i de kommunale skatter, og når man så lægger omkring 1 pct. oveni – tallet kan vi altid drøfte, men jeg er sikker på, at mine oplysninger er korrekte nok – kan kommunerne klare det? Kan vi simpelt hen finde ud af, hvor grænsen går? Det er da klart, at vi ikke kan lave foranstaltninger for de unge, uden at det koster nogle penge, men vi må også se disse ting inden for en økonomisk ramme og ligesom prøve at finde en balance.

Ebba Strange (SF):

Ministeren sagde i sit svar, at han havde sagt til kommunerne, og det ville han gentage her, at staten ikke skal spare på kommunernes bekostning. Det synes jeg er godt, men er det alligevel ikke det, staten gør? Hvis vi virkelig sparer på arbejdsløshedsunderstøttelsen, er det en statslig besparelse, og hvis vi pålægger kommunerne så meget større udgifter til arbejdsløshedsbekæmpelse, mener jeg faktisk, at staten sparer på kommunernes bekostning. Det er en af grundene til, at jeg godt vil have ministeren til at overveje en udvidelse af refusionsordningen, så den ikke kun gælder det ene punkt under § 4, som ligger her i forslaget.

Jeg er glad for, at vi under udvalgsarbejdet vil få en redegørelse for, hvor meget det